

Thiện xạ là bắn vào nội tâm

Post: : Admin

Xưa có một thanh niên sống trong núi rừng, lúc nhỏ thường ném đá vào cây cối, lớn lên làm ná bắn cá thú chim, chẳng bao lâu trở nên rất giỏi, bách phát bách trúng khiến người ta đặt cho anh cái tên Thiện Xạ.

Trên trời thì chim chóc, dưới nước thì các loài thủy tộc, muông thú trong rừng cũng không thoát khỏi bàn tay của Thiện Xạ.

Thiện xạ là bắn vào nội tâm

Tài bắn ná của Thiện Xạ theo thời gian càng điêu luyện. Cá đang bơi trong nước, hễ anh xuất chiêu là toi mạng ngay. Chim bay trên trời cũng vậy, anh mà nhắm bắn là rơi xuống liền. Hay hơn nữa, anh có thể nhắm bắn vào mắt, mũi, miệng... của chúng, bách phát bách trúng, không sai lệch tí ti.

Loài vật quanh vùng Thiện Xạ cư trú chẳng bao lâu đều bị tàn sát gần hết: con thì đui mắt, què chân, gãy cánh... chưa kể đến cảnh chúng phải lâm vào cảnh côi cút, chia lìa vì bị vong mạng quá nhiều. Thiện Xạ rất khoái và đắc ý với trò đùa này.

Khách bốn phương nghe danh, đổ xô tới thường thức tài bắn ná của Thiện Xạ, họ tán tụng anh hết lời, khiến anh càng dương dương tự đắc, cho mình là xạ thủ đệ nhất thiên hạ.

Ngày nọ, có một bậc hiền nhân ở phương xa, nghe kể về Thiện Xạ, cảm thấy thương cho anh và những loài vật bị hại nên tìm tới và bắt gặp Thiện Xạ đang ngồi bắn cá, tôm bên bờ sông.

Hiền nhân bảo:

- Làm vậy có gì hay đâu?!

Thiện Xạ bảo:

- Vậy sao? Ông hãy nhìn con chim sẻ đang bay trên trời kia, tôi sẽ bắn vào mắt trái nó!

Hiền nhân chưa kịp ngăn thì “vút”, viên đá đã bay vào đầu con chim, xuyên thủng mắt trái nó, máu tuôn ướm đầm, nó kêu lên thảm thiết và rơi xuống.

Thiện Xạ hí hửng nói:

- Ông qua kiểm tra đi, tôi bắn trúng ngay mắt trái nó rồi đó! Trong thiên hạ còn ai giỏi hơn tôi nữa?

Hiền nhân đáp:

- Tài bắn của anh đều là hướng ngoại, đâu có gì hay? Chỉ người hướng vào nội tâm mình bắn trúng... mới thật là tài!

- Nói vậy có ý gì? Tôi không hiểu! Thiện Xạ ngơ ngác hỏi.

Hiền nhân giải thích:

- Anh có thể nhắm bắn trúng mắt con chim đang bay, nhưng anh có giỏi bắn những dục niệm đang diễn hành trong tâm mình? Dù anh có tài bắn những vật di chuyển nhanh như gió, nhưng anh có thể bắn trúng những niệm phiền não đang lướt trong tâm anh? Anh có thể bắn trúng, làm chết con rắn nhỏ đang chạy thật nhanh bên ngoài, song anh có thể bắn, diệt được con rắn ác độc, khổng lồ, đang ẩn náu trong tâm? Nếu anh chỉ giỏi bắn, làm hại tất cả loài vật trên thế gian này trong khi tâm anh không ngừng loạn động, xấu ác thì phỏng có ích gì? Nào có gì hay và đáng tự hào đâu! Phải nhớ là lúc hoạn nạn đến với anh, anh cũng đâu có tránh được? Khi cái chết đến, anh cũng phải nhắm mắt xuôi tay và sẽ ra đi với tâm tư xấu ác mịt mờ cùng hành trang xấu đã gieo. Anh gieo toàn nhân bất hạnh thì làm sao gặt được quả an lành? Anh trồng toàn hạt đắng thì làm sao hưởng được trái ngọt?

Lời vị hiền nhân khiến Thiện Xạ bừng tỉnh cơn mê, anh rơi nước mắt, lấp bắp:

- Xin... xin hãy nhận con làm đồ đệ và hướng dẫn con “bắn” vào nội tâm. Xưa nay chưa ai nói với con những lời giống như Ngài... Ngài là ai?

- Ta là Phật!

- Ôi! Thế Tôn! Xin Ngài hãy chỉ dạy cho con!

Trước tiên, con hãy buông hết hung khí và mọi vọng niệm hưởng ngoại rồi Ta sẽ dạy con cách theo dõi, nhận dạng những dục niệm, những phiền não đang diễn hành trong tâm. Sau đó sẽ bày con cách chế phục, “bắn” chúng, tịnh hóa thân, khẩu, ý. Ta sẽ chỉ con cách quán chiếu, khơi mở trí tuệ và lòng từ... Hãy nhớ rằng mọi loài đều có chung nguồn cội với con, cùng có xác thân, biết ưa vui sợ khổ, biết khát khao được sống hạnh phúc như con...

Thiện Xạ sụp lạy, xin làm đệ tử Phật. Anh bẻ ná, quyết định rời bỏ sơn cốc, sống đời tu sĩ và vĩnh biệt trò chơi tàn ác của mình.

Ngày Thiện Xạ rời núi, tất cả chim thú quanh đấy đều ca múa, nhảy nhót, mừng như được hồi sinh, mừng như thể mùa Xuân đang về mang theo hơi ấm, hoan lạc và thanh bình.

(Theo Truyện tích Pháp Cú)

NGÃM

“Anh có thể bắn trúng, làm chết con rắn nhỏ đang chạy thật nhanh bên ngoài, song anh có thể bắn, diệt được con rắn ác độc, khổng lồ, đang ẩn náu trong tâm? Nếu anh chỉ giỏi bắn, làm hại tất cả loài vật trên thế gian này trong khi tâm anh không ngừng loạn động, xấu ác thì phỏng có ích gì?”.

Quảng Tánh